

des det bl.a., at forskningen ikke foregår med lige stor intensitet ved de forskellige sygehuse. Hvis forskellene i komitéernes arbejdsopgaver skal udlignes, og hver komité samtidig skal have mulighed for at behandle et tilstrækkelig bredt udsnit af projekter, må komitéernes arbejdsområde som hovedregel dække flere amtskommuner.

Til § 2

De regionale komitéer foreslås sammensat efter følgende principper:

- Obligatorisk skal en regional komité som minimum bestå af 7 medlemmer, der sammensættes af læge medlemmer og medlemmer med bio-medicinsk forskningserfaring. De læge medlemmer kan være medlemmer af amtsrådet eller andre. De »faglige« medlemmer findes – som i dag – gennem Statens Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd. Det forudsættes, at de pågældende er aktive bio-medicinske forskere med hovedarbejdssted inden for amtskommunen.
- Fakultativt kan amtsrådet herudover udpege yderligere 2 eller 4 medlemmer, således at komitéens samlede medlemstal bliver 9 eller 11. Ved et medlemstal på 9 eller 11 indstilles 4 respektive 5 af Statens Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd. Det forudsættes i øvrigt, at mindst 1 respektive 2 medlemmer indstilles fra folkeoplysende og almenkulturelle foreninger og organisationer i amtskommunen.

I det eksisterende komitéssystem er der ligelig repræsentation af lægfolk og forskningsrådsudpegede.

Forslaget følger således indstillingerne i betænkningen »Forskning på mennesket« og Det Etske Råds »Debatoplæg«, der argumenterer for en overvægt af lægfolk.

Både »Forskning på mennesket« og Etisk Råd »Debatoplæg« argumenterer for en blandet sammensætning af komitéerne omfattende såvel lægfolk som folk med forskningserfaring. Hovedbegrundelsen for dette er, at den videnskabetiske bedømmelse af bio-medicinske forskningsprojekter ikke er mulig uden en forståelse af projekternes faglige indhold – men heller ikke uden at faglige hensyn afbalanceres med ikke-faglige.

Ved udpegningen skal amtsrådene tilstræbe en ligelig repræsentation af mænd og kvinder, som foreskrevet i lov nr. 157 af 24. april 1985 om ligestilling mellem mænd og kvinder ved udpegning af medlemmer til offentlige udvalg, kommissioner o.lign.

Den regionale komité vælger selv sin formand og næstformand, ligesom komitéen udarbejder forslag til vedtægter. Med henblik på at sikre koordinati-

onsbehandlingen og ensartede retningslinier for bedømmelsen af projekterne, skal vedtægterne dog godkendes af Den Centrale Videnskabetiske Komité.

I stk. 5 foreslås det, at komitéernes medlemmer udpeges for 4 år ad gangen svarende til den amtskommunale valgperiode og at genudpegning af medlemmer kun kan ske én gang.

Til § 3

Den Centrale Videnskabetiske Komité foreslås nedsat af undervisnings- og forskningsministeren. Den foreslås sammensat efter følgende principper:

- De regionale komitéer udpeger hver 2 medlemmer til komitéen. Af disse skal det ene medlem tages blandt de forskningsrådsindstillede, det andet blandt komitéernes øvrige medlemmer.
- Herudover udpeger undervisnings- og forskningsministeren og sundhedsministeren hver 2 medlemmer til komitéen. Af disse skal det ene repræsentere statslige forskningsinteresser og -hensyn, det andet bredere folkeoplysende, almenkulturelle eller sociale interesser.

Forslaget afviger fra det eksisterende komitéssystem på følgende punkter:

I det eksisterende system er Den Centrale Videnskabetiske Komité ikke nedsat af undervisnings- og forskningsministeren, men dens sekretariat varetages af Undervisningsministeriets forskningsafdeling. Komitéen tæller heller ikke ministerudpegede medlemmer.

Forslaget følger betænkningen »Forskning på mennesket«, idet denne dog anbefaler, at de ministerudpegede medlemmer alle skal være lægfolk. Herudover er forslaget baseret på den tanke, at ministrenes interesse i komitéens virke går ad to kanaler:

Dels gennem deres ansvar for forskningsudviklingen, dels gennem deres almenkulturelle, herunder sundhedspolitiske, engagement i de problemer, komitésystemet kan blive stillet overfor.

Forslaget afviger fra Det Etske Råds »Debatoplæg«. Det siges heri (pg. 3), at af hensyn til »tilliden til godkendelsessystemet er det helt afgørende, at kontrolorganets uafhængighed ikke kan anfægtes. Det betyder, at kontrolorganet på centralt niveau må have en selvstændig bevilling på finansloven, et sekretariat, der ansættes af formanden, og med Det Etske Råd som ansættelsessted, d.v.s. uafhængigt af Sundhedsministeriet.«

I fortsættelse af denne tankegang skitseres (pg. 5-10) forskellige modeller omfattende en hel eller delvis fusion af Den Centrale Videnskabetiske Komité og Det Etske Råd. Det fremhæves, at de to or-